meie Juhan ei olnud mitte kopikut raha ligi wõtnud, sest et ta oma hobuse eest kaunist summa saada lootis. Ta tundis nüüd pikalise kõndimise ja kõnelemise pääle sõõgisaldust, mida ta aga kuidagi ilma rahata kustutada ei suutnud.

Ka seda puudust märkasiwad undsakad ja kolmas neist astus sedamaid jälle tema (Juhani) juure ja ütles: „Nüüd tahame natuke süüa, tulge minuga ligi, ma saan Teile üht hääd wõerastemaja näitama, kus meie kaaslased joodawa wiina pudelite juures istuwad ja ihukarastust wõtawad."

Juhan aga wastas temale tõt mõõda, üsna lihtsalt: „Mul ei ole wõimalik midagi süüa osta, weel wähem wiina juua, sest ma pole kottu raha ligi wõtnud."

„Noh, ega Teie ometi tühja kõhuga seda pikka teed tagasi ei hakka minema. Teie olete ju üks jõukas mees, sääl saan ma nõuu.

Tahate Teie mulle oma kana anda, siis lasen Teile selle eest neli keedetud muna ja klaas õlut ette tua, et ometi wäsinud ihu wõiksite karastada. Kas olete seega walmis?"

Juhani kõht oli tühi ja isi oli ta ka ju wäsinud, mis pidi muud tegema, kuid wõttis seda wiimist wahetusigi tänuga wastu, andis oma kana ära ja läks undsakaga ühes.

Kui nemad nüüd laudas istusiwad, ei wõinud esimene undsakas, kes Juhanilt kõige esite ta hobuse ära pettis, kes jällegi uude riidisse oli ehtinud ja nüüd kui peenike härra wälja nägi, ennast enam pidada Juhani wastu ütlemast: „Armas sõber! Mina olen täna juhtumise korral Teie kauba toimetusi päält pidanud kuulma, ma pean Teie wastu awalik olema ja ütlema, et ma ei tahaks wist küll mitte Teie asemel olla, kui kodu lähete ja seda lugu oma naesele jutustate."

„Kuida nõnda?" küsis kartuseta ja ilma midagi paha aimamata Juhan.

„Noh, ma mõtlen, ta ei saa seega wist küll mitte rahul olema," oli wastus, „ja saab küll tõeste walju müristamine tulema."